,
Так швидко тоне в натиску отав,
Забулося ім’я того співця,
Який її уперше протоптав.

По ній ніхто вже більше не спішить,
Там урвища, там звори. І ніхто
Не прагне утрапляти ні на мить
В її гулке камінне решето.

Стежина заростає, западa.
Новітні пілігрими обминуть…
У них така упевнена хода,
І зорями розцвічено їх путь.

Пощо їм туга непрохідних хащ?
Сі кам’яні невидимі пастки?
Наскрізний холод розпачу, невдач,
Прохід над темним урвищем хисткий,

Вітри, що налітають зусібіч,
Далекий зойк забутої луни,
Та ще туман одвічних протиріч,
Розкладений на звуки і тони?

Мандрівка… Так. По лезу, по струні…
Це як пробіг по тонкому льоду —
Вершини, що береш в самотині,
Переповзаєш мовчки крізь гряду.

І тільки може… якось… занесе
За хвильку, на один єдиний крок…
І ти почуєш зойк нових пісень,
І шерхіт ще не знайдених стежок

Наталя Дзюбенко-Мейс